

Kęstutis Vislavičius

Vilniaus Gedimino technikos universiteto Medžiagų atsparumo katedros docentas daktaras **Kęstutis Vislavičius** gimė 1949 m. balandžio 16 d. Kaune, Šančiuose gausioje simetriškoje šeimoje: tėvai turėjo tris sūnus ir tris dukteris.

Užaugo prie Nemuno, lakstydamas smėlėtomis "krantų" gatvelėmis, besikarstydamas Napoleono, Linksmės kalnų šlaitais, meškeriodamas Nemune ir Jiesioje, vaikščiodamas įkaitusiais geležinkelio bėgiais.

Pirmą kartą įsimylėjo pirmoje klasėje. Savo meilę išreikšdavo apmėtydamas mylimąją sniego gniūžtėmis. Labai nusiminė sužinojęs, kad jeigu ją ves, negalės būti kunigas.

Mokėsi be trejetų, labai gerbė mokyklos direktorių K. Miškinį (buvęs boksininkas!), bijojo auklėtojos "Barboros", su klasės draugais rašė nuotykių romaną, aktyviai dalyvavo stalo futbolo (trys "važiavimai" languoto popieriaus lape per langelio briauną arba per įstrižainę) klasės turnyruose.

Kaip kiekvienas tikras lietuvis, savo sportinę veiklą pradėjo nuo krepšinio. Netrukus paaiškėjo, kad yra labiau "tikęs" mėtyti ietį. Taip ir prasitrynė dešimt metų įvairaus amžiaus Lietuvos rinktinėse. Vienais metais netgi turėjo geriausią rezultatą jaunimo grupėje tuometinėje Tarybų Sąjungoje. Visą jo sportinę veiklą taikliai apibūdino treneris J. Gadovičius: "Daug žadantis, nieko neduodantis".

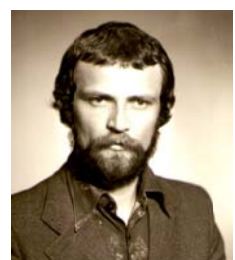
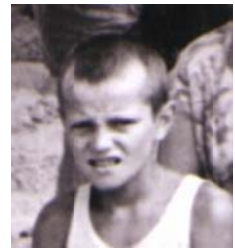
Studijavo KPI Statybos fakultete. Baigęs gavo diplomą su pagyrimu ir žmoną Elenutę, kuri vėliau jam padovanojo dukrą Vaidą.

Studijuodamas pradėjo savąjį vairuotojo kelią, kuris buvo (ir yra) labai nuoseklus: motoroleris "Viatka", dviejų cilindrų "Java", automobiliai "Zaporožietis" (muilinė, Žirmūnų bendrabučio kaimynų praminta "Geltonąja pabaisa"), "Moskvič", Ford „Sierra“, Hyundai „Lantra“, Honda „Accord“.

1972 m. atvyksta į Vilnių, po metų įstoja į Vilniaus inžinerinio statybos instituto Statybinės mechanikos katedros aspirantūrą. Prispauštas labai griežto mokslinio vadovo akad. A. Čyro, jau 1977 m. apgina technikos mokslų kandidato disertaciją. Nuo 1983 m. – docentas.

Atgimimo laikais aktyviai dalyvauja steigiant VISI Sąjūdžio iniciatyvinę grupę, yra VISI statuto krikštaitėvis.

1992 metais sugrįžo į didįjį sportą. Tais metais su tarybiniu pasu, bet trispalve vėliava, išvykęs į pirmąsias tarptautines varžybas, jis iškovojo pirmąją vietą metikų

veteranų daugiakovės varžybose Frankfurte prie Maino (Vokietija). Po dviejų metų Vilniaus oro uoste jis buvo sutiktas su dūdų orkestru ir qžuolo vainiku, kai iš tolimosios Australijos, iš III Pasaulio meistrų žaidynių atvežė į Lietuvą aukso ir sidabro medalius. Kiek kukliau jis pasirodė pasaulio lengvosios atletikos veteranų pirmenybėse Bafalo (JAV) ir Durbano (PAR) miestuose – iškovotos atitinkamai penktoji ir ketvirtoji vietos. Bet 2005 m. jis vėl stovėjo ant aukščiausio garbės pakylės laiptelio – San-Sebastiane jis tapo pasaulio lengvosios atletikos veteranų pirmenybių nugalėtoju.

Kęstutis cholerikas, keikiasi rusiškai, jo mėgstamiausia knyga – Alfonso Bieliausko romanai „Rožės žydi raudonai“, mėgstamiausias poetas – Paulius Širvys. Sporto veteranas mėgsta žiūrėti TV, jam įsiminė TV serialas – „Daktarė Kvin“ ir filmas „Nacionalinės žvejybos ypatumai“. O ką jis mano apie gyvenimą apskritai? Susipažinkime su juo iš arčiau.

Kas paskatino tapti sportininku? Gimiau ir augau Kaune, Šančiuose. Visą laisvalaikį praleisdavau prie Nemuno spardydamas kamuolį ar mėtydamas jį į statinės lanką, prikaltą prie namo sienos. Todėl, kai pakvietė treniruotis krepšinį, iš karto sutikau. Tuo labiau, kad mano, Kauno VII vidurinėje mokykloje, krepšinį kuravo Europos rankinio čempionė – Gentvainienė, kurią buvo įsimylėjusi visa berniukų komanda.

Ar prisimenate pirmąsias lengvosios atletikos varžybas? Tai atsitiko 1963 m. Tada kūno kultūros mokytojas Zenonas Stankevičius pakvietė mane, jau “garsų” krepšininą, ginti mokyklos garbę Kauno miesto jaunučių pirmenybėse. Varžybos vyko KKI stadione su garsiąja žaliaja medine tribūna ir ne mažiau garsiais 500 m ilgio bėgimo takais. Ieties metimo sektoriuje susirinko virš 50 dalyvių!!! Pasiekus pergalę tokiose varžybose mano sportinis kelias buvo nulemtas.

Sunku patikėti, bet lengvoji atletika įveikė krepšinį? Taip, bet nereikėtų pamiršti, kad tada krepšinis buvo duobėje; Modesto Paulausko era dar nebuvo prasidėjusi, o pokario krepšinio karta jau buvo iš didžiojo krepšinio pasitraukusi. Tuo tarpu laikraščiuose mirgėjo pavardės tokių

lengvaatlečių kaip Birutė Kalėdienė, Jadvyga Dunauskaitė, Adolfas Varanauskas, Algimantas Baltušnikas, Rimantas Plungė, Vytautas Jaras, Antanas Vaupšas, Kęstutis Orentas, visų ir neišvardinsiu.

Ar tai buvo vienintelė priežastis, dėl kurios krepšinį iškeitėte į lengvąją atletiką? Be abejo, ne. Pirmiausia man patiko, kad lengvojoje atletikoje visa atsakomybė tenka tau vienam, nereikia slapstyti už kitų nugarų, kaip, pavyzdžiui, dažnai būna žaidimuose. Antra priežastis – sportinės stovyklos. Kiekvienais metais kovo balandžio mėnesiais mes, lengvaatlečiai, išvykdavome į Krymą arba Šiaurės Kaukazą. Ten treniruodavomės, ten anksčiau už kitus sutikdavome pavasarį. Vidurvasarį persikeldavome į Panevėžį, kur ruošdavomės svarbiausioms sezono varžyboms. Su šiomis stovyklomis susiję geriausi mano jaunystės prisiminimai. Trečia, ir pati svarbiausia priežastis, treneris. Man pasisekė, kad pavojingais jaunystės laikais šalia manęs buvo jau mus palikęs Zenonas Stankevičius. Ramus ir inteligentiškas jis be barnių, didaktiškų pamokymų pasiekdavo, kad mūsų nedideliame būrelyje vyrautų darna, kad tarpusavio santykiai būtų šilti ir geranoriški.

Nuo tų laikų prabėgo geras trisdešimtmetis. Koks dabar Jūsų požiūris į sportą? Manau, kad sportas yra išskirtinis mūsų laikų bruožas. Sporto renginiai pagal dalyvių ar žiūrovų skaičių ženkliai lenkia kitus masinius renginius. Tačiau jeigu praėjusio šimtmečio pradžioje sportas buvo daugiau skirtas žmogaus fiziniam lavinimui, saviraiškai, tai dabar jis įgijo ryškius komercinius bruožus. Profesionalusis sportas, skirtas žiūrovui, nurungė masiškąją sportą, skirtą sveikam gyvenimo būdai, teigiamoms emocijoms, bendravimui. Tačiau masiškasis sportas neišnyko, jo tradicijas tęsia sporto veteranai. Praėjusio šimtmečio pabaigoje

prasadėjęs sporto veteranų sąjūdis tampa vis populiarešnis visame pasaulyje.

Kuo galėtumėte tai pagrįsti? Pasaulio sporto veteranai jau yra surengę šešias pasaulio meistrų žaidynes. Tai didžiausi sporto renginiai pasaulyje, sukviečiantys iki 50000 dalyvių, kurie varžosi iki 30 sporto šakų varžybose. Tai – veteranų olimpinės žaidynės. Iš didelės sporto šakų įvairovės išsiskiria lengvoji atletika. Jos atstovai jau yra surengę 17 pasaulio ir 16 Europos pirmenybių (jos vyksta kas dveji metai, dalyvių skaičius siekia iki 6000). Minėtas varžybas rengia galingos tarptautinės organizacijos, jas vienareikšmiškai reikia priskirti aukščiausiai lengvosios atletikos veteranų varžybų pakopai. Tačiau tai ne vienintelės varžybos, kuriose varžosi veteranai. Pavyzdžiui, labai populiarios yra pasaulio ir Europos metikų veteranų pirmenybės, kurios kas vieneri metai vyksta Vengrijoje, Austrijoje ar Vokietijoje. Bene įdomiausios varžybos, kurias mėgsta ir kuriose gausiai dalyvauja veteranai, yra įvairių klubų ar kitų institucijų rengiamos varžybos. Pavyzdžiui, Kollmaro daugiakovės varžybos Vokietijoje, Sopoto taurės varžybos Lenkijoje ir kitos.

O kokia situacija Lietuvoje? Jūs buvote pirmojo lengvosios atletikos veteranų sporto klubo „Metikas“ valdybos pirmininkas, aktyviai dalyvaujate klubo „7/10“ veikloje. Taigi pro Jūsų akis praėjo visi su lengvosios atletikos veteranų judėjimų susiję įvykiai. Manau, kad Lietuvoje šiuo metu yra tam tikras veteranų veiklos nuosmukis. Pabandykime patys sau atsakyti į kelis klausimus (primenu, kad jau 19 metų gyvename nepriklausomoje Lietuvoje): a) suomiai, danai, slovėnai surengia Europos pirmenybes, o mes ar galėtume? b) kaip organizuojamos ir kiek veteranų dalyvauja mūsų šalies lengvosios atletikos pirmenybėse? c) kokių tarptautinių organizacijų nariais mes esame, su kuo susirašinėjame? d) kodėl per 19 metų nepavyko Lietuvoje surengti bent vieno originalių tarptautinių varžybų? e) kodėl eilinio metraščio „Branda“ numerio laukia tik keletas veteranų?

Kodėl taip atsitiko? Nesugebėjome susiburti į vienminčių bendruomenę. Kaltas, manau, mūsų lietuviškas charakteris. Esame klūpančiųjų tauta (ši teiginį galiu iliustruoti pavyzdžiu: paprašius studentus įsivaizduoti, kad Teksaso reindžeris yra lietuvis, auditorijoje pasigirsta „arkliškas“ juokas). Visi, daugiau ar mažiau prisidėję prie sporto veteranų sąjūdžio organizavimo, dirbame visuomeniniais pagrindais. Deja, iš mūsų yra

reikalaujama (būtent reikalaujama, o ne prašoma) paslaugų tarsi mes būtų etatiniai darbuotojai. Gerus dalykus užgožia savi smulkmeniški siekliai, sąskaitų suvedinėjimas, "biznelio" darymas savo kolegų sąskaita, iš vienos pusės, ir visiškas abejingumas arba liguistas nepasitikėjimas, iš kitos pusės. Su nostalgija tenka prisiminti tokį retą dabar žodį – padorumas.

Ką reikia daryti, kad situacija pasikeistų?

Pirmiausia reikia siekti, kad veteranai, būtų įjungti į bendrą lengvaatlečių ugdymo sistemą: vaikai, jaunučiai, jaunieji, jaunimas, suaugusieji ir veteranai. Būtų gerai, kad nustatant pajėgiausius miestus, apskritis ar rajonus, būtų atsižvelgiama ir į veteranų pasiekimus. Taip būtų galima tikėtis, kad ir nedidelio, bet nuolatinio finansavimo. Tuo labiau, kad ir tarptautinė lengvosios atletikos federacija bara mūsų lengvosios atletikos federaciją, kad ji nesirūpina veteranais. Būtų gerai, kad Europos ar pasaulio veteranų lengvosios atletikos pirmenybės, pasaulio meistrų žaidynės taptų kartu ir LLAF reikalu.

Ir viskas? Be abejo, ne. Išvardysiu penkis veiklos punktus, kuriuos, mano manymu, reikėtų kuo greičiau įgyvendinti: 1) **surasti** galingus rėmėjus (pvz, "Švyturis", kuris paremtų finansiškai, arba Vilniaus Gedimino technikos universitetas, kuris paremtų savo infrastruktūra: kūno kultūros katedra, sporto bazė, choras, šokėjų ansamblis, pigus apgyvendinimas, vertėjai ir t.t.); 2) **surengti** kad ir vienas, bet geras tarptautines varžybas (mums trūksta tarptautinio bendravimo); 3) **„stumti“** savo žmonės į įvairių tarptautinių organizacijų valdybas, tarybas ir t.t.; 4) **suregistruoti** visus buvusius lengvaatlečius ir pradėti su jais bendrauti, skatinant juos prisijungti prie sporto veteranų sąjungos (dabar veteranų sąjungoje dalyvauja kelios dešimtys veteranų, tuo tarpu tarp mūsų jų yra keliasdešimt tūkstančių); 5) **skelbti** veteranų sportą populiariu straipsniu spaudoje.

Tai nejaugi viską taip blogai? Manau, kad mes neblogai tvarkomės, kai reikia išvykti į pasaulio meistrų žaidynes, pasaulio ir Europos lengvosios atletikos veteranų pirmenybes (nors mūsų

rinktinės narių skaičius galėtų būti žymiai didesnis). Iš tokių aukščiausio rango varžybų mes visada į Lietuvą atvežame medalių.

O kaip jums sekasi veteranų sporte, kokius savo darbus laikote vykusiais, kuriuos norėtumėte užmiršti?

Norėčiau pradėti nuo to, kad savo veteranų sporto krikštateviu aš laikau garsųjį mūsų rutulininką Rimantą Plungę. Tai jis į Lietuvą atvežė E. Kollmaro idėjas apie neklasikines veteranų metikų rungtis, tai jis 1992 metais suorganizavo išvyką į metikų daugiakovės varžybose Frankfurte prie Maino. Sudalyvavęs tose varžybose supratau, kad sugrįžtu į sporto sektorius ir sugrįžtu ilgam. E.Kollmaro parinktų rungtių didesnę dalį sudaro rungtys „iš vietos“. Tokios rungtys nereikalauja specialaus pasiruošimo, leidžia išvengti traumų ir, tokiu būdu, idealiai tinka veteranams. Be to, didelė jų įvairovė kiekvienam iš mūsų leidžia rasti rungtį „prie širdies“. Svarbu paminėti ir dvasią, kuri vyrauja tokių varžybų metu. Nesiekama bet kokia kaina pasiekti pergalę, nebijoma per pertrauką tarp rungtių atsigerti alaus ar suvalgyti dešrelę. Grįžus į Lietuvą kilo mintis surengti panašias varžybas ir Lietuvoje. Kadangi rungtys yra dar nenusistovėjusios, nusprendžiau parinkti originalias rungtis. Dirbu Vilniaus Gedimino technikos universitete, todėl žinojau, kad yra nebloga bazė Aukštadvaryje prie Skrebio ežero. Parinkau rungtis, parašiau nuostatus, nustačiau amžiaus koeficientus, įtikinau rektorių prof. E. Zavadską, kad toks renginys reikalingas ne tik veteranams, bet ir universitetui ir ... 1996 metais įvyko pirmosios VGTU Rektoriaus varžybos.

Paminėjote VGTU Rektoriaus taurės varžybas. Kuo jos ypatingos? Kuo jos galėtų sudominti kitų šalių sporto veteranus?

VGTU rektoriaus varžybos Aukštadvaryje yra žinomos visoje šalyje. Mūsų sporto veteranai netgi savo sportinį sezoną skaičiuoja nuo Aukštadvario iki Aukštadvario. VGTU rektoriaus taurės varžybose jau dalyvavo olimpinis čempionas Romas Ubartas, pasaulio rekordininkė Birutė Kalėdienė, olimpiečiai Jadvyga Putinienė, Adolfas Varanauskas, Rimantas Plungė, Arūnas Jurkšas, Vaclovas Kidykas ir daug kitų

garsių sportininkų. Įsimintini 1997 metai. Būtent tais metais kaimiškosios daugiakovės varžybose jėgas išbandė šalies Prezidentas Algirdas Brazauskas. Varžybos Aukštadvaryje, ko gero, yra geriausios lengvosios atletikos veteranų varžybos šalyje. Tačiau reikia pripažinti, kad jų populiarumas krenta, jos išsisėmė. Viena iš priežasčių, yra blogas nuostatų pakeitimas (prieš keletą metų buvo nuspręsta neleisti dalyvauti varžybose aukštųjų mokyklų absolventams), kita priežastis yra objektyvi – bet koks reiškinys turi savo pradžią ir pabaigą. Atėjo laikas apsispręsti, ar leisti varžyboms palaipsniui „numirti“, ar perkelti jas į aukštesnį lygį, t y. padaryti jas tarptautinėmis. Originali komandinė įskaita (dalyvauja aukštųjų mokyklų komandos) rastų atgarsį kitose šalyse. Jeigu pavyktų surengti tokias varžybas, tai būtų puikus tiltas glaudesniai Europos šalių aukštųjų mokyklų bendruomenių bendravimui.

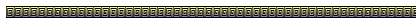
Žinome, kad Jūs parengėte ir svarsčio metimo penkiakovės nuostatus ir surengėte pirmąsias „Iššūkių“ varžybas. Svarsčio metimo penkiakovės istorija prasidėjo 1992 metais, kai buvo įkurtas lengvosios atletikos veteranų klubas „Metikas“.

Pirmuoju klubo valdybos pirmininku teko garbė būti man. Buvo nuspręsta, kad klubas turi turėti savo vizitinę kortelę – originalias metikų varžybas. Pasirinkome svarčio metimo rungtį (ji yra neutrali, suteikia vienodas galimybes tiek rutulininkams, tiek diskininkams, tiek ietininkams, tiek kūjininkams). Parengiau nuostatus, gana apytiksliai nustačiau amžiaus koeficientus (dabartiniai amžiaus koeficientai nustatyti remiantis gausiais statistiniais duomenimis) ir pirmosios svarčio penkiakovės varžybos įvyko praslinkus vos dviems mėnesiams po klubo įkūrimo - 1992 m. kovo 12 d. Vienu metu jos buvo praradusios populiarumą, bet sporto klubui „7 ir 10“ pradėjus rengti „Iššūkio“ varžybas, susidomėjimas jomis vėl išaugo.

Išvardykite savo sportinius laimėjimus. Kelias į „veteranų sporto aukštumas“ prasidėjo kartu su šalies nepriklausomybės atkūrimu. 1994 metas Brisbane (Australija) tapau III pasaulio meistrų žaidynių aukso ir sidabro medalių laimėtoju. Antrą tokio paties rango apdovanojimą pasisekė iškovoti

tik po 11 metų, kai Ispanijoje tapau pasaulio lengvosios atletikos veteranų pirmenybių nugalėtoju. Tarp šių didžiųjų pergalių buvo ir kitų: esu iškovojęs 12 pasaulio metikų veteranų pirmenybių aukso medalių, 13 Europos metikų veteranų pirmenybių aukso medalių, pasiekiau keletą pergalių įvairiose tarptautinėse varžybose, labai didžiuojuosi keturiomis pergalėmis VGTU Rektoriaus taurės varžybose Aukštadvaryje.

Užtenka apie sportą. Atsakykite į keletą bendrųjų klausimų. Kada nusprendėte būti tuo, kuo dabar esate? Niekada apie tai negalvojau. Kai baigiau Kauno VII vidurinę mokyklą, gražiausi KPI rūmai buvo Statybos fakulteto. Jie ir paviliojo.

Kas tai paskatino? Gal būt įsitikinimas, kad darbas turi būti kūrybinis, nesvarbu ką dirbtum. Projektuotojo darbas, ko gero būtų mane patenkinęs.

Jeigu reikėtų pradėti iš pradžių, ar pasirinktute tą pačią veiklos sritį? Nesigailiu susiejęs gyvenimo su aukštąja mokykla. Tačiau pastaruoju metu savęs dažnai klausiu: kas būtų buvę, jeigu...

Jeigu sutiktumėte mokyklinio amžiaus Kęstutį Vislavičių, ką jam patartumėte? Patarčiau niekada nenaudoti prievartos.

O jeigu jį sutiktumėte 2020 metais, ko paklaustumėte? Paklausčiau, ar niekada nenaudojo prievartos.

Ar prisimenate pirmąją savo paskaitą, pratybas? Ne.

Linksmiausias nuotykis Jūsų pedagoginiame darbe? Kai sužinojau, kad esu "linksmas, skanus, po geriausia šypsena klastą slepiantis maniakas". Apklausą buvo surengę Fundamentinių mokslų fakulteto studentai.

Ar turite pedagoginę pravardę? Dar neužsitarnavau arba tai didelė paslaptis.

Kaip galvojate, koks esate dėstytojo tipas? Esu dėstytojas-seržantas.

Kaip reaguojate pastebėjęs nuširšinęjantį studentą? Audringai, nes nenoriu, kad kokiame nors alaus bare ar kitur būtų sakomi tokie monologai: "tu žinai, tas durnelis Jonas tris paras mokėsi ir vos vos gavo penketą, o aš viską nusirašiau - ir dešimt".

Ar jums teko kada nusirašinėti? Taip, nors visada jausdavau kaltę.

Jeigu taptumėte prezidentu, ką pirmiausia darytumėte? Esu griežtos rankos šalininkas. Kentėtų ir mafijozai ir demokratai. Siekčiau, kad visi vaikai turėtų šviesią vaikystę, pensininkai - ramią senatvę.

Jeigu džinas galėtų išpildyti vienintelį Jūsų norą, koks jis būtų? Paprašyčiau žiedo, kuris išpildytų visus mano norus.

Kokį vienintelį daiktą pasiimtumėte į negyvenamą salą? Kompiuterį su internetiniu ryšiu.

Koks Jūsų pomėgis? Meškeriojimas.

Dabartinė Jūsų svajonė? Išlošti "Aukso puodą".

Jūsų didžiausia svajonė? Padaryti gyvenimą geresniu. Norėčiau, kad mane suptų laimingi, dori žmonės.

Kas yra meilė? Nežinau. Tik žinau, kad labai malonu siekti ją pažinti.

Kas yra gėris? Nenoriu būti banalus, tačiau, turbūt, gero darymas kitiems žmonėms.

Mėgstamiausia spalva? Rudai žalsva.

Ko Jūs bijote? Prarasti sveikatą.

Koks klausimas Jus labiausiai nervina? Kodėl nešokate?

Kokius žmones labiausiai vertinate? Dorus ir išmintingus.

Kokių žmonių nemėgstate? Agresyvių.

Kokiomis moters savybėmis žavitės? Panelė turi būti šiek tiek naivi, šiek tiek žiopla, šiek tiek kvaila; į pasaulį ji turi žiūrėti nustebusiomis akimis. Žaviausia ponia – motina. Ir panelės, ir ponios turi turėti savo paslaptį. Nemėgstu karjeros siekiančių moterų. Patikslinu: ne siekiančių išsilavinimo, bet darančių karjerą.

Gatvėje sutikęs moterį, į ką pirmiausia atkreipte dėmesį? Į figūrą ir laikyseną: kaip žengia žingsnį, kaip pasuka galvą, kaip pakelia ranką ir t.t.

Ar mėgstate keliauti? Ne.

Kiek pasaulio šalių aplankėte? Dvidešimt dvi. Tai nėra daug, bet teko pabuvoti visuose žemynuose, išskyrus Antarktidą.

Kas labiausiai įsiminė? Gal Stambulo panorama, važiuojant tiltu, jungiančių Europą su Azija, gal Niagaros krioklys arba šiukšlinos, purvinos Niujorko gatvės, gal Tauerio tiltas arba Amsterdamo raudonųjų žibintų kvartalas, o gal..?

Kokioje šalyje po Lietuvos norėtumėte gyventi? Australijoje.

Kokį turite automobilį? Honda „Accord“.

Ar esate padaręs avarijų? Esu tris kartus „pamuštas“. Ačiū Dievui, atsipirkau baime ir sugadintais nervais.

Kokią televizijos laidą labiausiai mėgstate žiūrėti? Šiuo metu tokios neturiu, bet žinau, kokių nemėgstu: tai įvairūs realybės šou ir mūsų

lietuviškos humoristinės laidos, kuriose ne juokaujama, o tyčiojama iš žmonių.

Labiausiai patikęs pastarojo laikotarpio televizijos serialas? Serialas „Mentai“. Iš ankstesnių laikų įstrigo animacinis filmas „Flinstounai“.

Mėgstamiausias patiekalas? Bulviniai blynai.

Nemėgstamiausias patiekalas? Kiaušiniai su majonezu.

Kokios rūšies geriate kavą? „Jacobs“.

Jeigu būtų pasiūlyti stipresni gėrimai, kokius pasirinktumėte? Vasarą pasirinkčiau alų, žiemą – brendį.

Ar darote rytinę mankštą? Prieš eilines veteranų varžybas “užsivedu” ir kelias savaites darau mankštą kiekvieną rytą. Po varžybų ilsiuosi. Gaila, kad tų varžybų tik dvejose trejose per metus.

Ar norėtumėte šokti parašiotu? Taip, bet labai bijau.

Kokio dalyko mokykloje gaudavote blogiausių pažymių? Lietuvių kalbos. Gal būt todėl, kad Šančiuose prie “Taikos” kino teatro vyresnieji, atėmę mamos duotas kapeikas, savo veiksmus palydėdavo žodžiais “Cit škėte, nes gausi į charią”.

Ar esate kada nors skendęs? Du kartus teko spręsti hamletišką klausimą: šauktis ar nesišaukti pagalbos. Nugalėjo išdidumas, bet dabar žinau, ką reiškia posakis “baimės didelės akys”.

Ar norėtumėte būti Lietuvos kariuomenės karininku? Taip.

Koks muzikos stilius patinka labiausiai? Melodijos, kurioms per trisdešimt: pradedant A.Prestliu, baigiant S.Povilaičiu.

Kokiu talentu norėtumėte būti apdovanotas? Muzikine klausa.

Ar turite silpnybę, kuriai negalite atsispirti? Televizorius.

Koks kompiuterinis žaidimas Jums labiausiai patinka? Tetris.

Ar turėjote pravardę vaikystėje? Tokios, kad “priliptų”, neturėjau.

Kokį tostą dažniausiai pasakote? Tostai - didžiausia mano problema. Ją išsprendęs, galėčiau tapti kad ir šalies prezidentu.

Kur jaučiatės nepatogiai? Restoranuose.

Ką Jums reiškia pinigai? Tai nėra mano problema. Kiek turiu, tiek užtenka.

Kuo norėjote būti vaikystėje? Kunigu.

Penkiais žodžiais apibūdinkite savo gyvenimą? Nerūpestinga vaikystė, saulėta jaunystė, sportas, meškeriojimas ir ... televizorius.

Su Kęstučiu Vislavičiumi kalbėtasi 2009 metais